

HOOFDSTUK I

Het was donker, klam en vochtig in de tunnel. Halt was weliswaar niet groot, toch moest hij bukken om door te kunnen lopen en zijn schouders schuurden aan beide kanten langs de ruwe, onbewerkte aarden muren. Het flakkerende lampje van de mijnwerker die hem voorging verspreidde een vaalgeel licht en wierp enorme schaduwen vooruit.

‘Hoe diep zitten we hier?’ vroeg Crowley, achter hen. De vette, zware lucht in de tunnel leek zijn stem te dempen, maar Halt hoorde er toch een beetje zenuwen in doorklinken. Crowley had net als Halt een hekel aan dichte, benauwde ruimtes zoals deze – ze hadden allebei liever de frisse lucht van het bos en de velden, boven. Halt dacht niet dat hij ooit zou begrijpen hoe mijnwerkers in dit soort omstandigheden hun werk konden doen.

De mijnwerker draaide zich even naar hen om. ‘Ongeveer vijf meter,’ antwoordde hij. ‘Sinds we de tunnel in zijn gegaan, gaat het gestaag bergaf. We zijn er bijna.’

Bij die woorden voelde Halt het enorme gewicht van de grond waar ze nu onderdoor liepen op zich drukken. Zijn borst verkrampte en hij kreeg nog maar nauwelijks adem. Zijn hart ging steeds sneller bonken en hij stopte even om een paar keer diep adem te halen en zich een beetje te ontspannen. Hoe sneller ze hier weer uit waren, hoe beter. Crowley merkte niet dat Halt was gestopt en botste tegen hem op. Hij mompelde iets van excuses.

‘Voorzichtig met die schoorpalen,’ zei de mijnwerker nors, en hij wees op de houten staanders die de muren en het dak van de tunnel ondersteunden. ‘Als je een van die dingen omgooit, stort de hele boel hier waarschijnlijk in elkaar.’

De twee Jagers liepen weer verder en letten er extra goed op om niet tegen de balken te stoten. Halt hoorde in de verte vaag het kloppende geluid van metaal op steen. Aanvankelijk dacht hij nog dat hij het zich inbeeldde, maar even later bevestigde de mijnwerker dat hij het goed had gehoord.

‘De jongens zijn aan het werk,’ zei hij. ‘Horen jullie ze? Ze zijn de galerij onder de muren aan het verbreden.’

Hij liep weer verder en de Jagers volgden gauw, want ze wilden het zwakke schijnsel van de lamp beslist niet kwijtraken. Het kloppen werd luider, maar het klonk niet alsof er nou echt uit alle macht werd getimmerd en Halt maakte daar een opmerking over.

De mijnwerker lachte verbeteren. ‘In dit soort onderaardse gangen moet je vooral niet op volle kracht gaan hameren,’ zei hij. ‘Dan komt de hele boel binnen de kortste keren naar beneden. Langzaam en voorzichtig is hier het devies.’

Voor hen uit zag Halt een klein rondje gelig licht. Naarmate ze dichterbij kwamen werd het groter en helderder. Uiteindelijk bereikten ze een breed uitlopende galerij, die in een rechte hoek op de tunnel stond. Overal bevonden zich zware houten constructies, en de ruimte liep van de T-kruising met de tunnel naar beide kanten vier à vijf meter uit.

Het plafond was hier zeker een meter hoger dan in de tunnel, waardoor Halt eindelijk weer rechtop kon staan. Hij haalde opgelucht adem en strekte zich, zodat hij zijn verkrampte rug en schouders even kon ontspannen.

‘Zitten we onder de muren?’ vroeg de commandant van de Grijsse Jagers.

De mijnwerker knikte en wees op een enorm stuk graniet

dat aan een zijkant door het aarden plafond van de tunnel heen stak. Het blok was afgevlakt en duidelijk door mensenhanden gevormd. Overal eromheen stonden ter ondersteuning zware houten palen.

‘Dat is een stuk van de fundering van de muur,’ legde hij uit. Hij hield de lamp wat hoger, waardoor ze konden zien dat de lijn van het blok graniet boven de galerij waar ze nu stonden doorliep. Ook hier waren er veel houten palen nodig om de boel omhoog te houden.

Het geklop, dat aanmerkelijk harder was geworden toen ze de galerij binnen waren gelopen, hield op en uit het donker links van hen kwam een voorovergebogen lopende man tevoorschijn. Er was hier eigenlijk geen reden om zo krom te lopen, besefte Halt, want het was hoog genoeg om rechtop te staan. Maar waarschijnlijk wist de man al jaren niet beter dan dat hij zich in de tunnels van de mijnen voorover moest buigen.

De man stopte even en knikte hun gids ter begroeting toe. Daarna wierp hij een nieuwsgierige blik op de twee Jagers. Hij wist wie ze waren – dat wisten alle mijnwerkers – maar ondergronds verwachtte hij toch eerder andere mijnwerkers en gravers, met leren schorten en kappen om hun kleren tegen de modder en het stof in de tunnel te beschermen. Twee van zulke mannen, in grijsgroen gevlekte mantels en met de wapens op hun heupen, zagen ze hierbeneden niet vaak.

‘Goedemorgen, Alwyn,’ zei hij. ‘Goedemorgen, Jagers.’

Halt en Crowley mompelden een begroeting, terwijl Halt zich afvroeg hoe iemand hier, diep onder de grond, ooit kon bijhouden welk moment van de dag het eigenlijk was.

‘Goedemorgen, Dafyd. Ben je klaar?’ vroeg hun gids.

De man knikte. ‘Bijna. Ik moet nog een klein stukje graven en nog een paar palen neerzetten, maar dat duurt niet langer dan een kwartiertje. Dan kunnen we het brandbare materiaal naar binnen brengen.’

In de galerij waar ze zich nu bevonden stonden veel meer schoorpalen dan in de tunnel waar ze net doorheen waren gekomen. Halt nam aan dat dat kwam doordat de tunnel laag en smal was, en min of meer ovaal van vorm, wat voor natuurlijke steun voor de muren zorgde. Hier, waar de open ruimte breder was, waren meer palen nodig om de grond erboven omhoog te houden – helemaal omdat zich daarin ook nog eens de zware fundering van de muur bevond. Zodra hij dat even liet bezinken merkte Halt dat het beklemmende gevoel in zijn borst weer terugkwam en werd hij overspoeld door angst. Hij wist dat hij daar heel voorzichtig mee om moest gaan, omdat het anders tot paniek zou leiden – tot blinde paniek. Hij dwong zijn lichaam zich enigszins te ontspannen, om te beginnen in zijn vingers, zijn handen en zijn armen, en van daaruit verspreidde het rustigere gevoel zich door de rest van zijn lijf. Hij haalde een paar keer diep adem, tot hij merkte dat het bonken van zijn hart langzaam weer wat minder dwingend werd.

‘Ik snap niet dat een mens hieraan kan wennen,’ zei hij zachtjes tegen Crowley.

Alwyn hoorde het en lachte even. ‘Als je je hele leven in de mijnen zit, leer je wel af om je er druk over te maken.’ Hij gebaarde om zich heen, naar de open ruimte waar ze zich nu in bevonden. ‘Ik ging op mijn tiende voor het eerst naar beneden,’ zei hij. ‘Dit is voor mij net een groot, open veld.’

‘Lekker veld wel,’ zei Crowley hoofdschuddend.

Alwyn trok zijn wenkbrauwen op. Hij wist dat de meeste mensen het hier in de tunnels best eng vonden, maar hij en zijn mannen waren eraan gewend. Als de tunnel maar voorzichtig was gegraven en goed was gestut, kon er weinig gebeuren. Hij wees op de bodem onder de fundering van de muur.

‘Daar stapelen we kreupelhout, brandhout en het brandbare materiaal op,’ legde hij uit. ‘Dan steken we alles in brand. Door de hitte zullen de schoorpalen het na een tijdje geven, en dan

zakt de tunnel in. Als dat gebeurt, komt de muur hierboven natuurlijk ook naar beneden, en als die muur het begeeft, stort het hele gebouw eromheen ook in.'

'Wie steekt het vuur aan?' vroeg Crowley. Halt en hij hadden de opdracht om kasteel Gorlan te vernietigen, maar hij hoopte dat hun verantwoordelijkheid niet zo ver ging dat ze de boel zelf in brand moesten steken. Alwyn stelde hem gauw gerust.

'Laat ik dat maar doen,' zei hij. 'Als het vuur hier eenmaal brandt, zal het wel donker en rokerig worden. Dan raak je heel makkelijk de weg kwijt. Ik ben hier vaker geweest, dus laat mij maar begaan.'

'Prima,' zei Crowley, en de opluchting in zijn stem was overduidelijk.

'Het wordt een heel spektakel,' zei Alwyn. 'Eerst gebeurt er een hele tijd niets, hoor. Maar dan ontstaan er barsten in het metselwerk, zakken de muren langzaam weg, en uiteindelijk stort het hele bouwwerk in.'

'Als dat gebeurt sta ik toch liever ergens boven,' zei Halt.

Alwyn keek hem strak aan. 'Ja, daar ben je dan een stuk veiliger. Maar nu moeten we hier ook weg, want we willen de mannen die het brandhout komen brengen niet in de weg lopen.'

Halt en Crowley keken elkaar even aan. Deze mensen wisten wat ze deden, begrepen ze. Het had weinig zin om hier te blijven kijken hoe ze het hout voor het vuur aanbrachten. In dit soort gevallen was het het beste om het werk aan anderen over te laten.

'Kom, we gaan weer naar boven,' zei Halt, en Crowley gebaarde dat Alwyn ze de weg terug mocht wijzen.

Ze kwamen een paar minuten later weer buiten, in de felle zon, klopten het stof en de aarde van hun mantels en knipperden als

mollen boven de grond met hun ogen tegen het plotselinge licht. De frisse boslucht was een welkome afwisseling op de dompige, muffe atmosfeer beneden, waar de geuren van natte klei, omgewoelde aarde en olielampen om voorrang hadden gestreden.

Crowley keek naar links en rechts, waar nog twee andere tunnels waren gegraven. 'Moeten we die andere doorgangen ook nog controleren?'

Alwyn schudde van nee. 'Die zijn precies hetzelfde als deze.'

Crowley haalde opgelucht adem. 'En hoe zit het met de donjon?' vroeg hij, en hij wees op de hoge, sierlijke toren die uit de kasteelmuur omhoogstak. 'Krijgt die dezelfde behandeling?'

'Daar hebben we geen tunnel nodig,' antwoordde Alwyn. 'Die steken we in brand, en dan doen we er verder niets meer aan. Als de balken van de plafonds daar eenmaal vlam vatten en de vloeren verdwenen zijn, wordt het metselwerk door de hitte en het ontbreken van steun van dat hout helemaal verzwakt.' Hij draaide zich om en wees op een soort katapult, die twintig meter verderop, ineengedoken als een dreigend prehistorisch dier, stond te wachten, terwijl de dubbele gooiarm hoog de lucht in stak.

'Dan gooien we een paar flinke stenen met dat apparaat. Een paar stevige klappen tegen het gebouw zijn dan genoeg om de hele toren lekker naar beneden te halen.'

'Lekker? Rare woordkeus, hoor,' zei Crowley, terwijl hij een enigszins droevige blik op het bouwwerk wierp. 'Het is een prachtig kasteel,' zei hij zachtjes. 'Zonde om het te verwoesten, eigenlijk.'

Toen Morgarath, de voormalige baron van Gorlan, zich na zijn mislukte poging om de macht in het koninkrijk over te nemen naar het zuiden terugtrok, had prins Duncan opdracht gegeven diens kasteel te vernietigen, zodat de opstandige baron in het hele land geen hoofdkwartier meer had.

'Het is niet mooi,' antwoordde Halt. 'Het is een slechte plek

waar slechte dingen gebeuren. Ik zal blij zijn als het verwoest is. Je doet ons er een groot plezier mee,' voegde hij er tegen Alwyn aan toe.

De mijnwerker haalde zijn schouders op. Hij was met zijn mannen door de koning van het aangrenzende Celtica aan Duncan uitgeleend. In hun eigen land groeven ze al eeuwenlang diep onder de grond naar zilver en tin.

'Werk is werk,' zei hij. 'We zullen blij zijn als we weer naar huis kunnen.' Hij wendde zijn blik af, hield een hand boven zijn ogen tegen het zonlicht en keek beurtelings naar de andere twee tunneluitgangen. 'Zo te zien zijn ze daar ook klaar om het brandhout naar binnen te brengen.'

De Jagers volgden zijn blik. Bij beide tunnels zagen ze mannen, allemaal in de met modder besmeurde leren pakken die de mijnwerkers altijd droegen, druk bezig bundels aanmaak- en brandhout de tunnels in te dragen. Dichterbij begon een andere groep hetzelfde te doen in de tunnel waar zij net uit waren gekomen.

'Geef ons nog een uurtje om alles in gereedheid te brengen,' zei Alwyn. 'Daarna steken we het vuur aan.'

Hij gedroeg zich een beetje afstandelijk. Hij had de hooggeplaatste gasten door de tunnels geleid, zoals ze hem gevraagd hadden. Dat had voor zeker een uur vertraging van zijn werk gezorgd, dus wilde hij nu weer gauw aan de slag, de muren van kasteel Gorlan omverhalen, en dan zo snel mogelijk naar huis.

'Laten we maar iets gaan eten,' zei Crowley, en hij knikte met zijn hoofd naar het kleine kamp dat Halt en hij een dag eerder hadden opgeslagen.

'Moeten jullie doen,' zei Alwyn. 'Dan ga ik de brand in de toren organiseren.'

De twee Jagers liepen naar hun kamp. Onderweg klopte Crowley achteloos een klomp gedroogde aarde van de schouder van zijn mantel.

‘Er is volgens mij een bepaalde instelling nodig om mijnwerker te zijn,’ zei hij, nog altijd met de donkere, verstikkende tunnel waar ze net weer uit waren gekomen in gedachte.

Halt lachte een beetje spottend. ‘Ik denk dat zij van Jagers precies hetzelfde zeggen.’

HOOFDSTUK 2

De twee Jagers zaten voor hun kleine eenpersoonstentjes en doorzochten hun voorraad. Ze hadden die ochtend bij de kooktent van de mijnwerkers elk een vers brood gekregen, en verder was er nog heel wat over van de kip die ze de avond ervoor hadden gegeten. Hun kampvuur smeulde nog na – ze hadden de kolen die ochtend op een hoopje geschept om ze nog wat langer te laten gloeien. Halt porde er wat in en gooide er een paar takjes en spaanders bij, zodat het vuur weer tot leven kwam, en zette toen hun gebutste koffiepote in de gloeiende kolen naast het vuur.

Toen het water kookte, gooide hij een paar handjes koffiebonen in de pot, haalde die van het vuur en liet het brouwsel even trekken. Intussen sneed Crowley met zijn Saksisch mes de rest van de kip in plakken. Hij verdeelde het vlees over twee houten borden.

‘Wil jij een poot?’ vroeg hij aan Halt.

Halt knikte. Dat was zijn favoriete deel van de kip.

‘Jammer dan, want er is er nog maar één en die neem ik.’

Halt keek hem verbaasd aan. ‘Waarom vroeg je het dan?’

Crowley lachte even. ‘Misschien had je wel nee gezegd, en dan had je me een reuze gulle gozer gevonden.’

Halt schudde zijn hoofd. ‘Weinig kans.’ Hij pakte het bord aan dat Crowley hem voorhield. Er lag volop borstsvlees op, en een paar mooie stukken van de dij. Crowley pakte de poot van zijn eigen bord op en zette er zijn tanden in.

‘Het lekkerste stuk van de kip, de poot,’ zei hij vrolijk.

Halt keek hem dreigend aan. ‘Wrijf het er maar niet in,’ zei hij. Maar het vlees dat hij zelf had was heerlijk. Het was mooi gaar, vochtig en sappig. Toch had hij graag die poot gehad. Hij scheurde een stuk brood af en vouwde dat om een stevig stuk borstsvlees. Hij nam een paar flinke happen, schonk zichzelf daarna een kop koffie in en bracht die op smaak met een stevige schep honing. Hij nam een slokje en zuchtte.

‘Zo hoort het leven te zijn,’ zei hij. ‘Lekker eten, mooi weer, en in de zon zitten terwijl andere mensen het zware werk doen.’

‘Ja, dit heeft zeker zijn voordelen,’ stemde Crowley in. ‘We hebben het weleens minder makkelijk gehad.’

Halt knikte. Het afgelopen jaar was inderdaad zwaar geweest, met gevaar aan alle kanten. Dat was uitgemond in de confrontatie hier, bij kasteel Gorlan, waar Duncan Morgarath eindelijk had weten te verslaan. Halt keek om zich heen naar het vredige tafereel, met bijen die om de bloemen heen zoemden en een licht briesje dat door de wuivende boomtoppen blies.

Vrede, dacht hij, was een toestand die de mens hoorde te koesteren en waarvan genoten moest worden. Hij fronste, want hij beseftte dat Morgarath zijn leger gauw weer op kracht zou weten te brengen, waarmee er een wreed einde aan de vrede zou komen. Na zijn ontsnapping uit kasteel Gorlan, waar hij door Duncan en een groep trouwe baronnen belegerd was, had de baron van Gorlan zich teruggetrokken in de Bergen van Nacht en Ontij, een woeste, onherbergzame en moeilijk toegankelijke hoogvlakte in het zuidoosten van het koninkrijk. De enige toegang tot de hoogvlakte liep via een gevaarlijk, smal pad over de Driestappas. Die pas werd nu geblokkeerd door de manschappen van Morgarath, en daardoor hadden de Araluenen geen idee wat hij daar allemaal aan het beramen was.

‘Wanneer denk je dat Morgarath zijn volgende zet gaat doen?’ vroeg Halt.